

paa en noget anden Maade end i Kjøbenhavn. Her er heller ikke Tale om nogen som helst Overmagt fra Kapitalens Side eller nogen som helst Invasion eller slikt. Det er et ganske andet Forhold, der foreligger her, og at man vil stride ind mod disse Forhold gennem en Erhvervslovsat som den, Forslaget her bringer frem, det vil jeg rigtig nok anse for at være i allerhøjeste Grad ubilligt. I disse Forhold kan man sikkert aldrig komme videre end til det, som Regeringens Forslag angaaende den personlige Kommuneskat er gaaet til, nemlig at foreslaa en Deling af Skatten mellem de Kommuner, der ere interesserede i at nyde godt af Skatten, navnlig saaledes, at Næringskommunen faar et Bederlag for de Goder, som den hder de næringsdrivende. Derimod stiller det sig ganske vist anderledes, naar den paagældende driver Næring i flere Kommuner. Her møde vi i Reglen det Tilfælde, at det er en Kapitalmagt, der staar bagved Næringen, thi det er givet, at naar det gælder om at sprede Næringen over flere Kommuner, forudsætter det netop, at den paagældende raader over Kapital. Det er ogsaa dette Tilfælde, som det af Regeringen fremsatte Forslag til en Næringslov nærmest har haft for Øie i sin § 21, idet deri er foreslaaet en Afgift af den, som driver Næring i en Kommune, men ikke bor i den. Det er en Afgift, der ganske vist kan gaa højt op, naar man tænker sig, at den ikke bliver anvendt efter den Tanke, der ligger til Grund for den, at den ikke bliver anvendt med Maade. Den gaar ud paa at sætte Næringerne i Klasse efter deres Omsætning, saaledes at Maksimumsgrænsen for Skatten bliver 800 Kr., med mindre paagældende næringsdrivende er et Aktieselskab, thi saa kan den gaa op til 1,200 Kr. Af en ganske anden Bestaaffenhed er imidlertid den Skat, der foreslaas her. Her vil man jo gaa til at paalægge vedkommende at svare $\frac{1}{2}$ pCt. af Omsætningsværdien. Den ærede Ordfører forklarede, hvorledes man var kommet til dette Resultat. Han sagde, at man havde forudsat, at det almindelige Udbytte af Forretningerne var 10 pCt., altsaa vilde $\frac{1}{2}$ pCt. af Omsætningsværdien svare til 5 pCt. af det rene Udbytte, og disse 5 pCt. var Forskellen mellem de 7 pCt., der sædvanlig svares i Skat i Købstæderne, og de 2 pCt., man svarede i Landkommunerne. Jeg tror ikke, den ærede Ordfører har fuldstændig Ret, naar han siger, at Skatten for Købstædernes Vedkommende gennemsnitlig er 7 pCt., det er da i hvert Fald kun 7 pCt. af Statteindtægten, og hvis man tager den virkelige Indtægt, naar man vistnok ikke højere op

end til 6 pCt. Men hvorfor nu lade Kjøbenhavn gaa ud af Betragtningen i denne Sammenhæng her? I Kjøbenhavn er Skatten ikke mere end 3 pCt., og dertil synes der dog ogsaa at maatte tages Hensyn, naar man vil naa til en Gennemsnitsskatteprocent. Og navnlig maa der ogsaa tages Hensyn til, at i Kjøbenhavn bor der en Mennekkemængde, der grænser nær op til den, der bor i Købstæderne. Men imidlertid, saaledes som nu Skatten er foreslaaet her, forekommer den mig rigtig nok at være temmelig høj, og der er tillige det uheldige Forhold, at den kommer til at staa i omvendt Forhold til det Udbytte, der opnaas af Omsætningen. Vhisses det den paagældende at faa et stort Udbytte af Omsætningen, kommer han til at svare en ringe Procent af sit virkelige Udbytte, men hvis han derimod ikke kan drive det højere end til et ringe Udbytte, saa bliver Skatteprocenten meget høj i Forhold hertil. Jeg skal som Eksempler nævne, at hvis Udbyttet er 15 pCt., saa vil han i Virkeligheden komme til svare $3\frac{1}{3}$ pCt. af Udbyttet, men hvis han kun opnaar 5 pCt. af Omsætningen i Udbytte, vil hans Skat blive 10 pCt. Lægger man nu hertil, at den samme Indtægt jo bestattes i Opholdskommunen, saa vil man se, at man paalægger i Virkeligheden de paagældende en meget betydelig Skat. Ansætter man Opholdskommunens Skat fra 3 pCt. i Kjøbenhavn til 6 pCt. i Købstæderne i Gennemsnit, vil det sige, at i de Tilfælde, jeg her har nævnt, vilde den paagældende komme til at svare i alt i Skat henholdsvis $6\frac{1}{3}$ og $9\frac{1}{3}$ pCt., naar han faar 15 pCt. Udbytte, eller naar han kun faar 5 pCt. Udbytte af sin Omsætning, 13 og 16 pCt. Denne Bestatningsform forekommer mig at være meget ubillig; den er ubillig navnlig i Forhold til den Klasse Næringsbrugere, som jeg nævnte før, dem, der kun drive Næring eet Sted, for deres Vedkommende vilde man, synes jeg, slet ikke kunne tænke paa at gaa til en saadan Bestatning; her vilde Dobbeltbestatningen vise sig i sin allerførste Form og ikke kunne paa nogen Maade forsvares. Men selv om vi nu holde os til de kapitalstærke Firmaer, der kaste deres Udsalgssteder ud over hele Landet, saa maa man dog indrømme, at ogsaa der skulde man, naar man vil lægge en Afgift paa dem, i alt Fald sørge for, at denne Afgift blev billig; den kan nok være høj, det kan endda være sin Sag, men det, jeg taler om her, ved at sige at den maa være billig, er, at den er grundet paa billige Regler. Dette synes jeg ikke, man kan sige om disse Bestatningsregler her. Overhovedet er dette, at bestatte i Forhold